

„Dođe Marija Magdalena na grob i opazi da je kamen s groba dignut!“

Dragi Oče biskupe Ivane, draga braćo svećenici i bogoslovi, poštovane časne sestre, dragi vjernici i župljani – sva draga braćo i sestre!

1.

Isusovi su učenici, prije nego su shvatili i osvjedočili se, da je Isus uskrsnuo - bili zbunjeni, duboko rastuženi i egzistencijalno uplašeni. Njihov Učitelj u kojega su polagali nade bio je na sramotan način izdan, lažno optužen, osuđen i pogubljen. Svjetina koja ga je prije slavila, okrenula mu je leđa i vikala: „Raspni ga, raspni!“ Kao zločinca odveli su ga na Kalvarijsko brdo, gdje su inače pogubljivali zločince i ondje su ga na sramotan način razapeli na križ, te ga ponižavali i izrugivali ga. On je na križu umro. Rijetki hrabri prijatelji su mu iskazali, kako su najbolje mogli, počast ukopa, položili su mu tijelo u grob, a rimski upravitelj postavio je stražu. Apostoli su se svi odreda razbježali - u strahu da se i njima ne bi slično dogodilo. I tim su više šutjeli i u srcu razočarani tugovali.

Trećega dana u ranu zoru došla je vijest. Donijela ju je Marija Magdalena. „Nema ga u grobu, ne znamo gdje ga staviše!“ (usp. Iv 20,2). Trebalo je skupiti hrabrost da se krene na grob i vidi što se dogodilo. Petar i najmlađi učenik Ivan, trče na grob. Grob je doista prazan. Njih su dvojica zapamtili i najsitnije detalje, kako je to Ivan i opisao u svome Evandjelju (Iv 20,1-9); čak i kako su povojni smotani i na kojem su mjestu stajali. No, Učitelja nisu našli. Ostali su zato još i više zbunjeni. Jednostavno nisu mogli razumjeti što se dogodilo, sve dok im se toga istoga dana uvečer nije javio uskrsli Isus i rekao im: „Mir Vama!“ (usp. Iv 20,19-23). Tada su se obradovali, vidjevši Gospodina. To je on! Više nije bilo sumnje: On je živ! I tada se događa obrat. Sve se promijenilo. Vijest o Isusovu uskrsnuću probudila je svijet.

2.

To iskustvo: iz patnje ugledati Gospodina koji je kroz tu patnju prošao i sada je već s onu stranu; živ je u novosti života među nama; stubokom mijenja naš život i čitavu našu ljudsku povijest. Nismo robovi smrti. Nismo stvoreni za trulež groba. Krist je kao prvijenac iz njega ustao i pokazao nam da je život i poslije smrti naša budućnost. Bog, naš Otac i Stvoritelj, koji nas u svome promislu i u

svojoj ljubavi doziva iz nepostojanja u život, ne dopušta propast stvorenja svoje ljubavi, te u Isusu Kristu otvara naše grobove i doziva nas u vječni život, sve preobražava snagom i djelovanjem svoga Svetoga Duha te nas uvodi u svoju vječnu radost. Njegovim je uskrsnućem započela preobrazba svega svih ljudi i svakoga čovjeka – svega stvorenoga i svekolike povijesti.

3.

U dijalektičnom procesu život-smrt uskrsnuće predstavlja sintezu - novi život u zajedništvu s Trojedinim Bogom). A u okviru povijesti spasenja, koje svoj vrhunac ima u Kristovu vazmenom otajstvu, njegovo uskrsnuće predstavlja pozitivan ishod nasuprot našem iskustvu zla i smrti.

Kristovo je uskrsnuće čas potpunog oslobođenja i izbavljenja: od smrti i patnje; od straha pred smrću i patnjom. Uskrsnuće Kristovo, naime, ne dokida smrt ni patnju; ono ne dokida tlačenje i bol (ljudi i dalje stradavaju), ali Isusovo uskrsnuće pruža izlaz: Tko se na Veliki petak mogao izjednačiti s Isusom Kristom patnikom-umirućim-mrtvim, sada zna da mu i patnja i umiranje imaju smisla, da mu je molitva u Getsemaniju prihvaćena i uslišana, da je na jezu zaklapanja grobnog kamena odgovor odvaljivanje toga kamena s ulaza u grob te uskrsna slava.

4.

Blistajući uskršli Krist je u prvom redu uspjeh života nad smrću. To je *prva, eshatološka, crta uskrsnuća*. To je uspjeh pravde nad bezakonjem, uspjeh neobranjenog poštenja i nevinosti nad zakulisnim igrama i lukavstvom mogućnika; to je uspjeh prepuštanja u Božje ruke nad povjerenjem u naše ljudske vještine kao što su diplomacija, oblijetanje, ucjena, podmićivanje, nasilje...); to je uspjeh vjere (pa makar da nam se u pojedinim teškim i kriznim situacijama čini da se prepuštamo u ruke Boga-koji-nas ostavlja, u ruke Boga-dalekoga); to je uspjeh poštenja, čestitosti i dobrote nad ljudskom lukavštinom koja se – kad se osjeti ugroženom i poljuljanom – još snažnije hvata istih nečasnih i koruptivnih pokušaja sve do krajnjih, najbezočnijih posljedica. Tu počinjemo doticati *drugu, povijesnu, stranu uskrsnuća*, koja ima golemu vrijednost i važnost za naše ljudsko djelovanje i svakodnevnu praksu: Pravidnom gubitniku, odnosno mučeniku postaje jasno da ni okovi, ni lanci, ni patnja, niti smrt neće moći ugušiti zasijano sjeme časnih i poštenih nastojanja te kreposnog

života i rada; da nasilnik štetu nanosi jedino sebi kad kosi već zreo klas, jer će novo sjeme pasti i isklijati novim životom.

5.

Draga braćo i sestre, Kristovo se uskrsnuće u našoj ljudskoj povijesti očituje najprije u probuđenim snagama našega ljudskoga bića koje su prije bile obeščašćene i okovane grijehom. Njih Bog oslobađa, opraštajući nam naše grijehе. Kad čovjek shvati što mu je Bog sve dao i kad ponovno sa svom svojom slobodom uđe u to otajstvo Božje ljubavi i milosti, postaje ponovno rođen, postaje preporođen; postaje sposoban za novi početak. Tada poput apostola i on postaje svjedok novoga života. Svojom vjerom i svojim životom svjedočimo da zlo ne može biti jače od dobra, da se dobro ne može uništiti nikakvom mržnjom niti nasiljem te ono uvijek pobjeđuje i ima posljednju riječ.

Draga braćo i sestre, dragi vjernici, draga braćo svećenici, poštovane časne sestre i dragi bogoslovi, dragi Oče biskupe, sa željom da svi uspijemo biti svjedoci preporođenja staroga čovjeka te novoga života u Kristu Isusu, svima Vam želim sretan i blagoslovljen Uskrs!